

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 414/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., V., zastúpenej advokátom JUDr. J. V., V., pre namietané porušenie čl. 11 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a platobným výmerom Obce M. č. 9/2009 z 13. mája 2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/22/2010 z 28. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2011 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. V., V., ktorou namietala porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv.

Keďže sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd listom č. k. Rvp 1874/2011-13 z 18. augusta 2011 oboznámil právneho zástupcu sťažovateľky so zistenými nedostatkami, vyzval ho na ich odstránenie a zároveň ho upozornil na možnosť odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podaním doručeným ústavnému súdu 6. septembra 2011 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť doplnila, pričom v petite uviedla, že namieta porušenie čl. 11 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) platobným výmerom Obce M. (ďalej len „obec“) č. 9/2009 z 13. mája 2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžf/22/2010 z 28. apríla 2011. Sťažovateľka zároveň žiadala, aby ústavný súd uvedený rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia. Prílohou tohto podania bol napadnutý rozsudok najvyššieho súdu s vyznačeným dátumom právoplatnosti.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie čl. 11 ods. 5 listiny, čl. 59 ods. 2 ústavy a § 2 zákona č. 511/1992 Zb. platobným výmerom obce č. 9/2009 z 13. mája 2009 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf/22/2010 z 28. apríla 2011.

Podľa čl. 11 ods. 5 listiny dane a poplatky možno ukladať len na základe zákona.

Podľa čl. 59 ods. 2 ústavy dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona.

Ustanovenia § 2 zákona č. 511/1992 Zb. upravujú základné zásady daňového konania.

Ústavný súd je v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené právnym zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade (napriek výzve ústavného súdu) návrh na rozhodnutie vo veci samej (petit) v spojení s odôvodnením sťažnosti nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Nedostatok zákonom predpísaných náležitostí je dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd bez toho, aby podrobne opisoval odôvodnenie posudzovanej sťažnosti, pripomína, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry je oprávnený posúdiť ústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov (t. j. aj najvyššieho súdu) z hľadiska dodržania procesných záruk, resp. princípov spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 50 ústavy. Vzhľadom na to, že sťažovateľka v petite sťažnosti, ktorý je východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu, takýto návrh nenastolila, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemá žiadnu súvislosť s namietaným porušením čl. 11 ods. 5 listiny a čl. 59 ods. 2 ústavy a už vôbec nie s § 2 zákona č. 511/1992 Zb. upravujúcim základné zásady daňového konania, teda nie základné práva a slobody. Navyše, z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že žaloba sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu smerovala proti Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, a nie obci ako prvostupňovému správne mu orgánu, preto nemožno určiť ani žiadnu relevantnú súvislosť medzi označenými článkami listiny a ústavy a subjektom (orgánom verejnej správy), ktorý ich mal porušiť. Okrem toho aj v prípade, ak by sťažovateľka v sťažnosti správne označila subjekt porušujúci jej

základné práva a slobody, preskúmaniu takejto sťažnosti ústavným súdom by bránil princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2011